

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3.

Den 1ste November 1892.

42de Aargang.

Joseph Smith som Profet.

(Af B. H. Roberts.)

„Og om Du figer i Dit Hjerte, hvorledes kunne vi kende det Ord, som Herren ikke har talet? naar Profeten taler i Herrens Navn, og det Ord sier ikke, og det kommer ikke; da er det et Ord, som Herren ikke har talet; den Profet har talet det i Formaftelse, Du skal ikke grue for ham.“ (5te Mos. 18, 21. 22.)

Saadan lød Herrens Ord til det gamle Israel, hvordan de skulle kunne adskille en sand Profet fra en falsf. Dersom en Profet kom til dem, talende i Herrens Navn, og de Ting, han forudsagde, ikke gif i Opfyldelse, skulle det vise, at han ikke var en sand Profet, og at Herren ikke havde sendt ham. De kunde da se, at han ikke havde Rettighed til at tale i Herrens Navn; thi dersom Gud besaler sine Tjenere at forhylde eller forudsige Noget, maa han jo sørge for, at det sker. Naar en Profets Ord ikke slaa til, kan hele Verden deraf vide, at Gud ikke har sendt ham eller inspireret hans Ord, men at han har talet i Formaftelse.

Men paa den anden Side, dersom Profetens Ord opfyldes, dersom de fse, efter som Omstændighedernes Gang udvikler sig — undtagen naar de forudsagte Hændelser ere af en saadan Beskaffenhed, at Menneskenes Gjøren og Laden ikke have nogen Indflydelse paa, at de indtraffe tidligere eller senere —, da har Opfyldelsen af Profetens Ord lagt for Dagen, at han er eller var kaldet af Herren, og den Vantroendes Modstand er brudt og hans Twivl forsvunden, for saa vidt som han i øvrigt lader sig overbevise af haandgribelige Fakta.

Erfjendende Værdien af dette lige-fremme, men afgjorende Middel, som gaves til Israelitterne, hvorved de kunde prove, om Profeterne, som kom til dem, talte i Herrens Navn, og vidende, at det ikke har tabt noget af sin Paalidelighed ved at være naaet ned til denne Tid, ønske vi, at Alle vilde anvende dette Provemiddel til at bedømme de sidste Dages Profet, Joseph Smith. Blandt andre af hans Profetier, som

ere optegnede, ville vi først ansøre Følgende:

"Sandelig, saa siger Herren, angaaende de Krigs, der om kort Tid ville finde Sted, begyndende med Oprør i Staten Syd Carolina, som tilsidst ville ende med mange Sjæles Død og Fordærvelse. Dagen vil komme, da Krig vil blive udøst over alle Nationer, begyndende paa dette Sted; thi se, de sydlige Stater skulle stille sig fra de nordlige Stater, og de sydlige Stater ville paakalde andre Nationer, især Storbritannien, som det faldes, hvilket efter vil paakalde andre Nationer for at kunne forsvar sig mod andre Magter; og saaledes skal Krig blive udøst over alle Folk."

Den Profeti udtaltes af Joseph Smith den 25de December 1832. Den 12te April 1861 omtrent Klokken 4 om Morgenen løsnedes det første Stud i den store amerikanske Borgerkrig. Saaledes udtaltes denne Profeti 29 Aar, 3 Maaneder og 17 Dage, inden den begyndte at gaa i Opførsel.

Missionærerne, som gif ud for at prædile Evangeliet, toge ofte Afstrifter af denne Profeti med sig og op læste den for Folket, de talte til. Men for endnu bedre at bevise, at nævnte Profeti udtaltes af denne Herrens Ejener længe før, Krigens udbrød, ville vi bemærke, at den blev offentliggjort i Aaret 1851 i en Samling Abenbarelser og Strifter, strevne af Joseph Smith, hvilken Samling udkom under Titlen: The Pearl of Great Price, med Franklin D. Richards som Forlægger. (I Skandinavien offentliggjordes denne Profeti første Gang den 1ste Juni 1854, nemlig i „Skandinaviens Stjerne“ af denne Dato, Nr. 17, 3dje Aargang.) Profetien var saaledes spredt over en stor Del af Jorden flere Aar, inden Krigens udbrød.

Vi gjøre disse Benærvninger, fordi vi vide, at de, som ikke tro paa Profetier, ikke saa sjældent paastaa, at Profeterne, som ere omtalte i den hellige Skrift, aldrig have strevet de Forudsigelsler, der udgives i deres Navn, men at Præsterne, efter at disse Hændelser ere skete, have udgivet en Profeti des angaaende i en eller anden Hedengangens Navn, for at Folket skulde tro, at Gud havde inspireret disse Mænd med Evner til at forudsige tilkommende Ting, og for at Præsterne selv derved funde faa mere Indflydelse paa Folket. Ester som vi tydelig nok have vist, at ovennævnte Profeti udtaltes og befjendt gjordes lang Tid, forinden det, som den forudsagde, indtraf, haabe vi, at Ingen vil gjøre lignende Indvendinger mod denne.

Man kan let indse, at denne Forudsigelse ikke var af en saadan Bestæf senhed som de, Diplomater ofte udtale, naar de ved Begivenhedernes Gang kunne drage deres Slutninger og forudse, at visse Ting ville indtræffe. Thi det maa erindres, at paa den Tid, 1832, da Profetien udtaltes, var der aldeles ingen Udsigt til, at der skulde udbyrde indbyrdes Krig i Amerika. Sandt nok, Krigens Aarsag, Slavespørgsmaalet, droistedes med en vis Bitterhed, men Ingen drømte om, at det skulde ende med saa blodige Folger, som det gjorde. Statsmændene fra Kongressen, baade fra Syd- og Nordstaterne, arbejdede sammen for Unionens Bedste og dens vedblivende Bestaaen; de havde fun delte Meninger om Midlerne til at opnaa dette.

Men midt i denne Kappestrid for Unionens Velfaerd slaa Profetens Ord ned, forhnydende i Herrens Navn, at denne Strid skulde ende med Krig, og at denne Krig skulde begynde med Staten Syd Carolinas Oprør; at den

stulde soraarsage Manges Dod og Fordærvelse; at Unionen stulde blive sonderlennet; at Sydstaterne stulde blive skilt fra Nordstaterne; at Sydstaterne stulde bede om Englands Hjælp; og endelig, at denne Magt stulde yderligere bede andre Magter om Beskyttelse, hvilke Hændelser stulde være Begyndelsen til, at alle Nationer stulde blive indviklet i Krig. Alt dette er for vidtløstigt til, at det stulde kunne forudsiges gennem en blot og var dybt tænkt Gisning. Intet Menneske kunde af sig selv være saa klartseende, at han saa noje kunde beskrive Hændelser, der vilde ske 30 Aar efter.

At Krigens virkelig sandt Sted, at det første Skud løsnedes fra Fort Sumter paa Shd Carolinas Øyf, og at Krigen endte med Manges Dod — i Alt omkring en Million — og med endnu flere Fordærvelse, ere Falta, som vi ikke her behøve at omhandle nøjere. Og at Sydstaternes Forbundsregering, efter at den var oprettet, sogte officielt at saa Europa til at anerkjende dens Rettighed, saa at den i Egenstab af selvstændig Stat kunde føre Krig — en Erkendelse, som hemmeligt allerede var Sydstaterne tilstaaet — er ogsaa en Kjendsgjerning. De, som ere bekjendte med Historien, vide ogsaa, at Forbundsregeringen sendte to Sendebud — Mason og Slidell — asted for at underhandle med England. Disse Sendebud forlod Amerika med den engelske Post-Backet „Trent,” men indhentedes, inden de naaede deres Bestemmelsesssted, af Skibet „San Facinto,” Kaptein Wilkes, som sorte dem tilbage til Amerika som Fanger. De blev dog siden satte i Frihed, eftersom det af Magterne ansaas for et Brud paa de internationale Love, at de (Sendebudene) blev anholdte paa det aabne Hav og tagne til Fanger fra et Skib,

som tilhørte en neutral Magt. De Forenede Stater gjorde ogsaa den engelske Regjering en Undskyldning for, hvad de havde gjort. Sendebudene begav sig nu til England og underhandlede, ifølge Prosetiens Ord, om Storbritanniens Hjælp, men ingen Overenskomst kom i Stand. Englands Sympati var dog for de fra Unionen adskilte Stater, og denne Sympati var saa stor, at et Krigsskib byggedes i Liverpool og til Trods for, at de Forenede Staters Minister protesterede derimod, sattes i Søen som tilhørende Sydstaternes Krigsflaade. Skibets Navn var „Alabama,” og det gjorde mod de Forenede Stater stor Skade, hvilket havde til Følge, at et spændt Forhold opstod mellem nævnte Magt og Storbritannien. Sagen blev dog ordnet saaledes, at England ved Overenskomst i 1862 forpligtigede sig til at betale 15,500,000 Dollars i Skadeserstatning til de Forenede Stater.

Hvad det angaar, at England stulde kalde paa andre Magters Hjælp for at bevare sine Interesser, er dette ogsaa efter Haanden gaaet i Opfyldelse, gjennem de Indbiillinger, England har været i, og som det endnu ikke har frigjort sig for. Og at en Del af Prosetien ligeledes skal gaa i Opfyldelse, som figer: „Krig skal blive udøst over alle Folk,” er efter alle Tegn at dømme højest sandsynligt; i Sørdeleshed ere de europæiske Nationer beredte derpaa. Armeerne staa saa at sige særdige til Slag, og disse Nationers Interesse ere saa nær forbundne med hverandre, at, stulde der udbrude Krig mellem to af dem, vilde sikkert hele Europa blive indviklet deri.

Vi ville nu gaa over til at behandle en anden Proseti, udtaalt af Joseph Smith og nedskrevet i et Brev fra Oliver Cowdery til W. W. Phelps,

hvilket blev offentliggjort i »Messenger and Advocate« i Aaret 1834, og senere i »Times and Seasons« i Aaret 1840. Englens Ord til Joseph — thi saaledes fremkom denne Profeti — udtaltes den 22de September 1823 under følgende Omstændigheder: Joseph, som Natten forud besøgtes af dette himmelske Sendebud, og som i et Sny blev vist, hvor Bladerne, der indeholdt Amerikas Fortidshistorie, varer skjulte, havde begivet sig ud til Pladsen, en Høj, der af Amerikas Urindvaanere kaldtes Eu-morah, og havde der bragt den Stenkiste for Dagen, hvori Bladerne laa. En Tanke gjennemfor ham, at Skatten, der laa for hans Øjne, kunde bringe ham stor Rigdom; han udrakte sin Haand for at udtagte Bladerne fra deres Forvaringssted; men Englen, der havde vist sig for ham den foregaaende Nat, stod for ham og forbød ham at røre dem, og han revsede ham for hans Hjertes Tanker, sigende: „De ere ikke forvarede her for at slæffe Nogen Bindning eller Rigdom, hvorved man kan opnaa verdselig Ere; men de bleve beseglede ved Troens Bon. De indeholde Jesu Kristi Evangelium i dets Hælhed, saaledes, som det blev givet hans Folk i dette Land, og naar det ved Guds Kraft bliver ført frem, skal det blive bragt til Hedningerne, af hvilke Mange skulle erkjende det, og senere skulle de, som ere af Israels Sæd, ogsaa bringes ind paa deres Forlösers Bej, ved at annamme Samme. De, som før levede i dette Land og holdt Herrens Bud, begjærede af ham — og gjennem Troens Bon erholdt de — det Ørste, at hvis deres Efterkommere skulle forsynde sig og falde fra, skulle dog deres Optegnelser blive bevarede og komme til deres Born i de sidste Dage.“

Indholdet af denne Profeti er: For

det Første, at Mornidns Bog skulle bringes til Hedningerne, af hvilken Mange skulle erkjende den; for det Andet, at den, efter at være bragt til Hedningerne, skulle bringes til Levningerne af Amerikas Urindvaanere, Indianerne, og de skulle bringes ind i deres Forlösers Hjord ved at adlyde Budskabet, som Bogen indeholdt.

Denne Profeti blev udtalt i September 1823, længe førend en Linje af Mormons Bog blev oversat, og kom fra Trykken næsten samtidig med, at Mormons Bog udkom. Vi komme nu til det Spørgsmaal: Er denne Profeti gaaet i Opfyldestelse? Til Svar herpaa kunne vi pege hen paa, at Medlemstallet i Jesu Kristi Kirke er steget til over to Hundrede Tusinde Personer af alle Nationaliteter, der Alle tro paa Mormons Bog. Naar man dertil lægger de Tusinder, der ere dode i Troen paa denne Bogs guddommelige Udspring, kan man i Sandhed sige, at Profetien nojagtig er blevet og bliver opfylst — endog den Del af Samme, der siger, at Bogen skulle bringes til deres Efterkommere, som skreve den, og tillige, at de skulle tro paa den og komme ind paa deres Forlösers Bej. Angaaende den sidstnævnte Del kunne vi paapege, at Tusinder af Indianerne have annammet denne Bog, og deres Budstab, som have bragt dem den. Missionsarbejdet blandt Indianerne gjor god Fremgang alle Steder i Arizona, New Mexico, og i Sardeleshed i gamle Mexico. Ogsaa paa Sandwichøerne og paa Ny Zeeland, hvis Indbyggere uden al Twivl høre til samme Race som de amerikanste Indianere, er denne Bog blevet anerkjendt af Tusinder.

Idet vi tale om Arbejdets Fremgang blandt Efterkommerner af Amerikas tidlige Indbyggere, erindre vi en Nabenharelse, som blev given

il Joseph Smith i Maris Maaned 1831:

„Men forend Herrens store Dag kommer, skal Jakob blomstre i Ørkenen og Lamaniterne springe ud som Roser. Zion skal blomstre bag Højene og fryde sig paa Bjergene og skal blive forsamlede paa det Sted, jeg har beskiftet.“ (Pagtens Bog, 65de Stykke, 5te Vers.) Man maa erindre, at paa den Tid, da nævnte Profeti udtaltes, var Missouri-floden i Amerika den vestre Grænselinie for de Forenede Stater, og den Tanke var aldrig opstaet i de Helliges Sind, at de skulle befolkede Klippebjergene. Dog siges her, at „Zion skal blomstre paa Højene og fryde sig paa Bjergene.“ Ere disse Ord gaaede i Opsyldelse? Ja, bogstavelig. Naar man ser de Hellige, Guds Hellige, som udgjore Guds Zion, blandt Klippebjergene, hvor de have nedsat sig og indtaget en Strening af over tre hundrede eng. Mile; naar man ser deres Staeder og Bher, deres Marker og Bingårde, de dustende Blomsterbede, Haverne i deres yndige Flor, med deres i Solen glindsende Frugter, deres Kreaturer og Hundretnsinder af Faar, deres lykkelige Familjer, som bo i Fred og Velstand i deres egne Huse og Hjem, da kan man med Rette udtryde: „Ja, i Sandhed, Zion blomstrer paa Højene og fryder sig paa Bjergene;“ og naar man erindrer, at Alt det, der møder Øjet og glæder Hjertet, blev forudsagt gjennem Profetiens Land 16 Aar, forend de Hellige indvandrede til disse Dale, og paa en Tid, da det syntes næsten lige saa umuligt at ned sætte sig mellem Klippebjergene, som det nu synes umuligt for de Hellige at drage afsted og ned sætte sig i Himalajas Dale i Asien, maa man erkjende hans himmelske Sendelse, som forudsagde disse Ting. Naar man endvidere lægger Mærke til

det store Antal Lamaniter (Indianere), der er kommet under den Indsydelse, som er en Følge af Mormons Bogs Verdomme, og hvorledes de have tiltegnet sig og gjort Brug af sand Civilisation og Industri, kan man i Sandheds vedkommende, at Tiden er nær, da de „skulle blomstre som en Rose,“ og at det, som er forudsagt angaaende dem, skal gaa i Opsyldelse. Men for at vende tilbage til de profetiske Ord, som Englen talede til Joseph Smith, ville vi anføre en Del af, hvad den sagde om Pladerne og deres Bevarelse:

„Med dem (Pladerne) skal Herren udføre en stor og forunderlig Gjerning; de Vises Bisdom skal blive til Intet og de Forstandiges Forstand skal skjule sig. De, som sige, at de kjende Sandheden, men vandre i Bedrageri, skulle skjælve af Vrede, medens Guds Kraft bliver aabenbaret. Men de Troendes Hjarter skulle trostes med Tegn og Undergjerninger, med Gaver og Syges Helbredelse, med Guds Krafts Nabebarelse og den Helligaand.“

At disse Ord ere blevne opfyldte, er vel kjendt af Alle, som ere fortrolige med de Sidste-Dages Helliges Historie. Hvor findes den, som ikke ved, at „Mormonismen“ er en „forunderlig Gjerning?“ Vi vide, at den er blevne kaldet „forunderlig“ af dem, der have besøgt de Hellige i deres Hjem og ere blevne bekjendte med, hvad de have udført. Og denne „forunderlige Gjerning“ er blevne udført ved, at Menneskene have antaget Mormons Bog og erkjendt den for at være Sandhed; paa denne Maade har Herren opfyldt Engelenes Ord og gjennem disse Plader udført en stor og forunderlig Gjerning. Hvilkens lerd Land eller hvilket viist Menneske har nogensinde forsøgt at tilintetgjøre „Mormonismen,“ uden at hans Daarslab er blevne bekjendt for

Verden, hans Forstand har skjult sig, og hans Visdom er bleven til Intet? Lad det, der er hændet dem, som have stridt imod dette, de sidste Dages Værks Fremgang, svare herpaa: Lad de Forenede Staters Lovforsamlinger, fulde, som de ere, af uretsfærdige Lovforslag imod de Hellige, Lovforslag, som ere en Skamplet paa det nittende Aarhundrede og et Indgreb i Friheden, lad disse Lovforsamlinger afgive Vidnesbhryd om, at de Bises Visdom er bleven til Intet, og de Forstandiges Forstand har skjult sig.

„De, som sige, at de kjende Sandheden, men vandre i Bedrageri, skulle sjælve af Brede, medens Guds Kraft bliver aabenbaret.“ Det er mærkværdigt nok, at næsten alle Pobelhobe, der have foruroliget de Hellige, drevet dem fra deres Hjem, opbrændt deres Huse, ødelagt deres Ejendomme, eller slaaet, forfulgt og myrdet de Hellige, altid ere blevne anførte af saakaldte Evangelie-Budbærere, af dem, „som sige, at de kjende Sandheden, men vandre i Bedrageri.“ Ædermere har al Bevægelse, som er blevent sat i Gang for ved Lovforslag at styrte „Mormonismen,“ haft sit Øphav blandt samme Slags Mennesker, dem, der „sjælve af Brede,“ medens der i Jesu Kristi Evangelium, som det blev giengivet til Jorden ved Joseph

Smith, er mere Fuldkommenhed, og det indeholder mere guddommelig Kraft end deres egne selvlavede theologiske Systemer, hvilke voklende Templer disse Baals Profeter næppe kunne vedligeholde.

„Men de Troendes Hjerter skulle trostes med Tegn og Undergjerninger, med Gaver og Shyges Helbredelse, med Guds Krafts Åabenbarelse og den Helligaand.“ At denne Del af Profetien, som udtaltes, førend en eneste Person var blevent dobt, og førend Kirken var organiseret, er blevent opfyldt, er blevet stadfæstet ved hele Kirkens Vidnesbhryd, ja, af ti Tusinder, der have beseglet deres Vidnesbhryd med flere Videlser, flere Taarer, og som imellem sig have haft flere Marthrer end noget andet levende Folk paa Jordens. Men til Trods for al den Modgang, alle de Prøvelser, Alt, hvad de have udstaet, alle de Førsmædser, de have lidt og endnu lide, ere dog de Trofastes Hjerter blevne trøstede, og de have myndt Glæde formedest den Helligaands vederkvægende Nærværelse; den har altid under Prøver tilhvisket dem: „Frugter ikke, thi jeg er med Eder; bliver ikke bange!“ Og saaledes er Profetens Ord gaaet i Øpfyldelse, hvoraf vi kunne se, at han var inspireret af Gud og sendt af ham.

(Fortsættelse.)

Eldste Adolf Haags Død.

Præsident Young i Liverpool modtog den 3de Oktober følgende Telegram, dateret samme Dag, fra Eldste Don C. W. Musser, Præsident over den thrkiske Mission:

„Brigham Young!

Eldste Haag er død.“

Denne sorgelige Efterretning blev videre telegraferet til Præsident Woodruff, Salt Lake City.

Eldste Haag er den anden af vore Missionærer, som har nedlagt sit Liv for Evangeliets Skyld i Thrkiet. Den Afdøde var tykt af Fødsel og 27 Aar

gammel. For nogle Aar siden forlod han sine Slægtinge og Venner og emigrerede til Utah, hvor han bosatte sig i Payson, Utah County. Han forlod sit Hjem og sin Familie — Hustru og 2 smaa Børn — i denne By den 18de Februar d. A. for at rejse til et fremmed Land, til fremmede Mennesker og virke som en Herrens Tjener for Sandhedens Sag. Ved hans Ankomst til Liverpool var hans Helse ikke det bedste, men han fortsatte dog Rejsen til Bern, Schweiz. Herfra blev Præsident Young underrettet om, at Eldste Haags Helse var saa dårligt, at der nærededes Twibl om, at han kunde fortsætte sin Rejse uden Fare. Præsidenten raadede ham til at forblive i Bern, indtil han var aldeles rast. Han fulgte dette Raad, og efter nogle Ugers Forløb underrettede han Præsident Young om, at han følte sig rast nok til at rejse videre, men Præsidenten vægredede sig ved at lade ham rejse, og først da et andet Brev indtraf med den Efterretning, at Eldste Haag var aldeles rast, gav Præsident Young sit Samtykke til, at han maatte fortsætte Rejsen til Konstantinopol, hvor Præsident Musser var. Brødrene Musser og Haag blevne der indtil August, da de forlodene denne By for at rejse til Haifa, Palæstina, via Alegandrien. De ankom til Haifa den 31te August; den 6te September meddelte Eldste Musser Præsident Young en Beretning om deres Rejse. Denne Skrivelse, som modtoges i Liverpool den 29de September, indeholdt Følgende angaaende Eldste Haags Tilstand: „J Gaar klagede Broder Haag over, at han ikke følte sig vel tilpas, og han var nødt til at gaa til Sengs. Han sob omrent en Times Tid, men vaagnede op i stor Feber; nogle Minuter senere var han saa svag, at han næppe kunde sidde oprejst, hans Hjerte var slent angrebet, og jeg var en Tid meget bekymret for ham; jeg salvede ham, og hans Hjerte synes at blive bedre; men Feberen er meget høj endnu. Klokken 3 i Morges blev hans Tilstand værre . . .”

Denne Efterretning valte megen Engstelse hos Præsident Young, og han besluttede at løse Eldste Haag; men Modtagelsen af ovennævnte Telegram gjorde dette unødvendigt; thi Herren havde allerede løst ham.

Broder Haag var en god og trofast Sidste-Dages Hellig, som satte al sin Kraft ind paa at opfylde sine Pligter mod Gud og mod sine Medmennesker. Han var stedse rede og villig til at udføre, hvad Herren forlangte af ham; derfor var det, han stod i Herrens Tjeneste som Missionær; han stred den gode Strid og sejrede, idet han var trofast indtil det Sidste, og Herren vil sikkertlig sige til ham: „Vel, Du gode og tro Tjener! Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte Dig over Meget; gaf ind til Din Herres Glæde.”

Til Broder Haags Hustru, som nu sidder alene med sine 2 smaa Børn, udtales vi vor hjerteligste Sympati og dybeste Medfølelse. Maa Herren være hendes og Børnenes Trost; maa han lindre den store Sorg, der har ramt dem, han, som er Enkens Forsørger og de Forældreloses Fader. Maa Søster Haag være i Stand til at opdrage sine Børn i sand Gudsfrugt, og maa de tilsammen have Kraft til at vandre saaledes, at de efter endt Vandring her paa Jordene kunne gjense ham, som nu er gaaet hisset, derhen, hvor Sorg ikke hjendes, og hvor Døden ingen Magt har til at adstille.

Den 1ste November 1892.

Angaaende Vidnesbyrd.

Menneskene have mange forskjellige Anskuelser med Hensyn til det Slags Vidnesbyrd, som Mænd og Kvinder skulle modtage for at overbevises om Evangeliets Sandhed. Det hænder meget ofte, at der forlanges af Eldsterne, at de skulle udføre et Mirakel eller gjøre et Tegn for Folket, som Bevis paa, at denne Kirke er Kristi Kirke. De synes at mene, at de have Ret til at forlange et saadant Bevis, og naar de ikke modtage det, forkaste de Eldsternes Vidnesbyrd og sige, at det ikke er sandt. De forglemme den Kjendsgjerning, at Frelseren selv, da han var paa Jorden, saa vidt vi kunne forstaa, ikke nogensinde udførte Mirakler blot for at overbevise Menneskene om, at han var Guds Søn, endskjønt han gjorde mange kraftige Undergjerninger. Af hans Erfaring, medens han var i Kjødet, er det ogsaa meget indlysende, at Mirakler ikke formaaede at overbevise Folk om Sandheden, lige saa lidt som de foraarssagede, at Menneskene omvendte sig fra Synd, thi dersom Mirakler kunde bevirke dette, burde sikkertlig det jødiske Folk have omvendt sig formedelst de mange underlige Gjerninger, som Jesus udførte i deres Midte.

Det er et mærkværdigt Faktum, hvilket de Sidste-Dages Hellige have lært ved Erfaring, at de, som ere blevne omvendte ved at se denne Kirkes Eldster udføre Mirakler, meget sjældent ere i Stand til at udholde de Gjenvordigheder og Prøver, som møde de Hellige; det synes, som om Mirakler stedse vare nødvendige for at holde dem levende i Troen.

Der har ogsaa været Medlemmer i denne Kirke, som have været af den Menning, at en stor og særegen Tilkjendegivelse skulle finde Sted for at overbevise dem om Sandheden af Guds Værk. De have begjæret at modtage Engles Bejtening, at faa Syner og Gaver tildelt, Noget, som kunde røre ved deres Sandser, og efterdi de ikke have modtaget disse Tilkjendegivelser paa den Maade, som de forventede, have de været tilbøjelige til at tvivle om Sandheden af den Sag, de have sluttet sig til.

Der har aldrig været Nogen, som i Sandhed har troet paa Jesus, som har omvendt sig fra sine Synder, som er blevne dobt og bekræftet at være et Medlem af Kristi Kirke af En, der havde Myndighed fra Gud dertil, uden at han har modtaget de lovede Belsignelser fra Herren. Vi paastaa dette, fordi Herren har sagt, at han vil skænke dem den Helligaand, som adlyde hans Love; og endskjønt saadanne Mennesker undertiden nære Tvivl om, at de have modtaget den Helligaand, ville de ikke desmindre erfare, at de have modtaget denne kostelige Gave, og at den er en levende Kraft hos dem, dersom de forblive trofaste.

Den Helligaand vil give enhver Mand og Kvinde, som er i Besiddelse af den, et Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Sandhed; hermed siges ikke, at de skulle modtage en Fuldkommenhed af Kundstab paa een Gang; men dette Lys vil vokse og tiltage i Styrke, indtil de, som have det i deres Hjerter, ere aldeles overbeviste om, at dette er Guds Værk. Der findes dog Mogle, som ikke ere

tilfredse hermed. De forlange Noget af en mere underbar Natur, og fordi de ikke modtage dette, blive de Twiblens Bytte. Dette burde ikke være Tilfældet. Hvor dette er Tilfældet, kunne vi være forvissede om, at Vedkommende savner tilstrækkelig Klarhed; han har enten ikke modtaget Evangeliets Ordinanser med den rette Aand, eller han forstaar ikke Beskaffenheten af den Belsignelse, som Gud har givet ham. — Juv. Inst.

Afsløring.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Eldsterne P. C. Christensen og Martinus Nielsen fra at arbejde i Aalborg Konference;

Eldste Andrew Olsøn fra at arbejde i Skaane Konference.

Maa Herren bevare disse vore Brødre paa deres Rejse hjem, og maa de føle sig rigelig erstattede for den Tid, de have opføret i Evangeliets Tjeneste som Missionærer.

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Eldste H. F. Viljenquist skriver bl. N. Følgende til „Bituben“:

„Da jeg nylig er hjemkommen fra en Mission til Skandinavien og har set og hørt Udsigtligt, der maa ske vil være af fælles Interesse, tager jeg mig den Frihed at udbede mig Plads for nogle Linjer i Deres meget udbredte Blad.

„Jeg forlod Utah den 3die Sept. 1890, og efter min Ankomst til Danmark blev jeg beskiltet til at virke i Københavns Konference. De første 6 Maaneders arbejdede jeg i Nordøst-Sjælland, men blev derefter beskiltet til at præsidere over Københavns Konference. Under mit Ophold i Skandinavien besøgte jeg i Forening med Missionspræsident Anderson Norges smukke Hovedstad samt Skandinaviens Benedig, Stockholm, og det underskjonne Trollhättan, hvis Sluseværker ere ligesaa romantisk berømte i Europa som Niagarafaldet i Amerika. Vi forglemte ikke Seværdighederne i Göteborg med sine fuldstændige Museer og dejlige Parkanlæg og Kanaler. I mit Fødeland, Danmark, benyttede jeg Lejligheden til at se flere Steder, og Aarhus blev naturligvis ikke forglemt. Det træf sig saa, at Kontoret i København, som var mit Hovedkvarter det meste af min Tid i Danmark, er nærmest Nabo til det Hus, hvor jeg først saa Dagens lys, og mange underlige Følelser betog mig, da jeg gjensaa Stedet, hvor mit Liv tog sin Begyndelse. Jeg havde en meget behagelig Tid i mit Fødeland, men benytter her Lejligheden til at sige til mine skandinaviske Søskende, at det er en stor Fejl, mange Forældre begaa ved ikke at lære deres Børn Modersmaalet i Hjemmet, og Børn ere ligesaa uforståndige, naar de anse det for simpelt at være en „Dane“ og tale Sproget. Jeg var en af dem, men havde Anger og Ruelse

nok derover; thi jeg maatte helt og holdent lære det som et Barn, og det forbrugte en god Del af min Tid, som kunde være anvendt til Gavn og Gode for Andre, hvilket i Virkeligheden var Hensigten med min Mission til Danmark. Jeg er dog glad for, hvad Lidt jeg blev i Stand til at udføre. Efter næsten to Aars Ophold forlod jeg København den 18de Aug. d. A. for at rejse til mit Hjem i Utah. Eldsterne M. Johnson fra Hyrum, Niels Borjeson fra Lewis-ton og Thor C. Nielsen fra Brigham City vare ligeledes paa deres Hjemrejse, foruden nogle af de Hellige.

„Vi rejste med Guionliniens Skib „Wyoming“ fra Liverpool og lagde Europa og Atlanterhavet bag os i $10\frac{1}{2}$ Dogn og fastede Anker i New York Havn Tirsdag Aften den 6te Sept. Kl. halv ni. Næste Morgen kom Karantænelægen, Jenkins, ombord for at inspicere Passagererne, og da Alt befandtes vel, tillod han Skibet at gaa ind i sin Dok Fredag Morgen, efter at Skibet først havde gjennemgaaet Desinfektionsprocessen.

„Vi havde hørt om Kolera i Rusland, men at den var i New York, var for os en uhhyggelig Nyhed. Fredag Morgen havde vi to døde Børn og deres Moder farlig syg blandt 3dje Klasses Passagerer. De tilhørte ikke vort Selskab. De vare fra Sverige, og Moderen var alene med Børnene; thi hendes Mand var bleven tilbage i Sverige. Ligesaas snart dette blev bekjendt, blev Skibet beordret til nedre Karantænehavn, hvor flere Pestskibe laa for Anker. Forskræfelsen var allerede stor i New York og Omegn, da det var bevisst, at asiatiske Kolera virkelig havde krævet mange Øfre paa nogle af Skibene. Vi vare i Alt 750 Sjæle foruden Skibets Besætning, og det bragte en uhhyggelig Angstelse over Alle onbord. Vi anvistes Plads nærmest „Normannia“ og „Rugia,“ der begge havde fastet Døde i Havet paa Rejsen over til New York, og vi saa hver Dag Døde og Doende blive transporterede fra disse Skibe og forte i Land paa Hoffmann Øen for at begraves eller for at faa Lægehjælp, og det gav et trist Indtryk, hver Gang det gule Flag vajede fra Fortoppen, thi det betød: „Flere Dødsfald inden Vorde.“ Den fornævnte Kvinde, der mistede sine to Børn, døde næste Dag, og alle tre Lig fortæsses i Land og begravedes. Samtidig fortæsses en anden Kone med to Børn, som Alle vare syge, ogsaa i Land, men disse hørte heller ikke til vort Selskab. 12 Dage holdtes vi nu i de to forsættelige Karantænehavne, men da under den strængeste Inspektion Intet af en mistænkelig Natur viste sig, blev det bestemt, at første og anden Klasses Passagerer skulle landsættes paa Fire Island, omtrent 50 eng. Mil fra New York. Denne Ø var kjøbt af New York Stat for 210,000 Dollars for at anvendes i Karantænjenesten. Lystdamperen „Cephens“ lagde til Siden og tog os ombord, og Mange græd af Glæde, da det blev dem tilladt endnu en Gang at betræde Jorden og indaaende den friske Luft paa den yndige Ø. Men Befolkningen paa en nærliggende Ø var rasende over, at de Rejsende tilstedtes Adgang, og protesterede paa enhver tænkelig Maade mod Landsætningen, og først da 150 Mand Militær bragtes til Øen for at beskytte Passagererne under Landstigningen, blev det os muligt at forlade „Cephens.“

„Dagen før, vi forlod „Wyoming,“ døde et et Aar gammelt Barn, som tilhørte Hulda Sjøberg. Det havde været sygt paa hele Rejsen, saa der var ingen smitsom Syge til Grund deraf. En Kiste blev lavet paa Skibet, og det

lille Vig blev saa godt, som Omstændighederne tillode, pyntet og bortlagt. Kl. 12 om Natten kom en Baad til Siden af Skibet og tog Kisten, og Barnet begravedes paa Den.

„Landstigningen gif for sig i god Orden. Anden Klasses Passagerer toges først i Land og bleve anviste Blads i smaa, nette Huse, der om Sommeren anvendes som Boliger for Badegjæster. Disse Huse var godt udstyrede og bekvemt indrettede. Første Klasses Passagerer førtes til et stort Badehotel, hvor Alt var af bedste Slags. Vi var i Alt ontr. 300 Mennesker indkvarterede paa Den; blandt disse var der foruden vore Missionærer semi Præster. En af disse, en katholik, ved Navn H. N. Wilson, fra Brooklyn, var en meget ondskabsfuld Mand, som gjennem Aviserne bragte i Omlob al den Usandhed, han kunde, og han syntes aldrig at kunne blive træt af at vise os Foragt og Uvilje; men det skadede os ikke nær saa meget, som det var tilsigtet; thi under vort Ophold med de Rejsende viste vort Folk, at deres Opsættelse var ligesaa god, og deres Hensigter ligesaa noble, som nogen af de Andres, og mange Herrer og Damer udviste stor Venlighed imod os.

„En lille Tildragelse skal jeg tillade mig at nævne: Onsdag, før vi den næste Dag skulle undergaa Eksamination, blev en 10 Aar gammel Datter af Karoline Anderson pludselig syg, og Lægen beordrede hende bragt til Hospitalet paa Den. Dette nedstemte igjen vort Mod og vores Forhaabninger lidt, og især var den stakkels Moders Engstelse stor. Den assisterende Karantæne-Læge, Doktor Waught, var en stor Menneskeven og lovede at gjøre Alt for Barnet. Han kaldte paa mig til at følge sig som Tolk til Hospitalet, hvilket Tilbud jeg med Glæde modtog. Eldsterne og jeg havde besluttet at faste og bede, at ingen Sygdom skulle berøve os flere af vores Kjære eller lægge flere Hindringer i Vejen for vor nærforestaende Frihed. Jeg fulgte Lægen til Barnet og fandt Venlighed til i Stilhed at lægge mine Hænder paa hende og velsigne og bede for hende. Jeg forlod hende da igjen, og næste Dags Eftermiddag, da Lægevisitationen var til Ende, og Alle var forsynede med Sundhedsattester, kaldte Dr. Waught mig til en Side og sagde, at vi kunde tage den lille Pige med os, da han havde undersøgt hende, og Alt var vel med hende. Han gav desfor Ordre til hendes Udskrivelse fra Hospitalet. Jeg gif til Hospitalet, hun stod op af Sengen, klædte sig selv paa og deltog i et godt Aftensmaaltid. De Hellige, som kendte Omstændighederne, glædede sig meget og prisede Gud for hans naadelulde Bonhørelse.

„Fredag Morgen kl. 5 var Alt Liv og Nore, thi vor Befrielsesdag var endelig kommen. Stolt laa „Cepheus“ og udpustede den overflødige Damp, medens vi gif ombord paa den for at naa New York. Endelig fastedes der los, og vi dampede afsted. Paa vor Vej passerede vi „Wisconsin,“ der endnu laa paa samme Sted med over 400 stakkels Emigranter ombord paa simpleste Blads. Mange af disse var polske Jøder, hvis Urenlighed og elendige Tilstand ikke lader sig beskrive.

„Vi landede i Guionliniens Dok, New York, kl. 7. Derfra blev vi ført til Jernbanen, og Alt gif godt og vel for os. Ingen Ulykke tilstodte os, og ingen Hindring lagdes os i Vejen. Da vi ankom til Statsgrænsen af Ohio, blev vi eftersete af Lægen, men han erklærede os Alle rasse og lod os uhindret

pasjere. Da vi naaede Indianagrænsen, blevе Vognene standsede for en fort Tid, medens de blevе rogede, og Binduerne holdtes inkedede; det var rimeligvis en Forsigtighedsregel. Da vi ankom til Chicago, blevе vi anviste en stor Sal i Stationsbygningen, hvor vi holdtes indespærrede fra Kl. 9 Morgen til 6 Aften, hvorefter Rejsen igjen fortsattes, uden at Noget af Betydning indtraf, indtil vi naaede Ogden Kl. 10.20 Form. den 28de September. Her deltes Selskabet; Nogle rejste nordpaa, Andre fortsatte Vejen til Salt Lake City. Vi vare alle glade og taknemmelige til Gud, som havde ført os de mange tusinde Mile over Hav og Land til vort Hjem i Utahs fredelige Dale.

„All vor Bagage blev efterladt i New York, da den endnu ikke var færdig fra Desinfektionskammeret, og Broder Welsh fra Morgan County blev efterladt der for at varetage den og bringe den med til Utah.

„Broder M. Johnson maatte forblive i New York og vente paa en Søster med tre Børn, som havde faaet tilsendt Billet, høst hos en Agent i Salt Lake City. Hun kom blandt 3de Klassens Passagerer og maatte være paa Skibet hele Tiden, medens vi havde godt Ophold paa Den. Hun maa ogsaa vedblive at være der, indtil Sundhedskommisionen sører sig forvisset om, at der ingen Fare er for et nyt Udbrud af Kolera blandt dem. Havde vore Eldster ikke været tilstede og hjulpet hende med Sproget, havde det været dobbelt slemt for hende. Dette burde belære vore Sødkende om at gjøre, hvad de kunne, for, at deres Slægtninge og Venner, som rejse hertil, kunne komme med vore Selskaber, da der med disse altid er Missionærer, der kunne være dem behjælpelige, hvis nogen Banskelighed skulde indträffe. Ingen uden de, der ville rejse paa 2den Klasse, kunne rejse med vore Selskaber, men til Gjengjæld have de meget faa Tilfælde af Forsinkelser eller andre Ubehageligheder. Jeg maa tilføje, at de Hellige opforte sig rosverdig under alle vore Omstændigheder paa hele Rejsen, hvilket meget hjalp til at vedligeholde Tilfredshed, fredelige Følelser og Tillid til Gud blandt dem. De Dage ville længe erindres af Enhver, der deltog i den Omveksling af Frygt for Doden paa den ene Side og Længsel efter Frihed og Rejsens Maal paa den anden.“

Konferencen i Malmö.

Konferencemoderne i Malmö afholdtes Lørdag og Søndag den 8de og 9de Oktober i de Helliges Församlingslokale, Villa Dvärgsgatan Nr. 3 & 3 a.

Nærvoerende vare Missionspræsident Joseph Christiansen, Eldste Charles L. Olsen fra „Skandinaviens Stjerne“'s Kontor, Konferencepræsident John Swenson, Eldsterne Andrew Olsson, Niels M. Neilson, Niels J. Henrichsen, Olof Monson, Peter T. Rundquist, Behr

Björklund, Levi Pearson, Geo. W. Johnson, Charles P. Ökerlund, John W. Dehlin og Ludvig S. Hansen samt mange Hellige og nogle Fremmede.

Lørdag Aften Kl. 8.

Modet aabnedes med Sang, og Præsident Swenson opsendte Åbningsbonnen.

Derefter fremstod Præsident Swenson og vod de Tilstedeværende Velkom-

men, hvorefter Grensforstanderne afgav Rapporter over de forskellige Grene i Konferencen. Udsigterne for Evangeliet vare nogenlunde gode. Mange Forsamlinger vare blevne afholdte siden sidste Konference, og de fleste af disse havde været vel besøgte både af de Hellige og Fremmede. Mange oprigtige Mennesker interesserede sig for Evangeliets Principer, og der næredes Haab om, at Mange i Fremtiden vilde annehmen Sandheden. I Kristianstads Gren var der navnlig gjort stor Fremgang i den senere Tid med Hensyn til Udspredelsen af Evangeliet.

Præsident Swenson afgav en samlet Rapport over Skaane Konference, hvoraf fremgik, at der i Konferencen var 12 Eldster fra Zion; af det lokale Præstedomme var der 5 Eldster, 6 Præster, 12 Lærere og 3 Diaconer. Af Medlemmer var der af Mandkøn 64 og af Kvindeskøn 142; det samlede Medlemsantal, Præstedommet iberegnet, udgjorde 244 Sjæle. Sidst den sidst afholdte Konference vare 38 tillagte Kirken ved Daab, 1 tilsluttet, 36 emigrerede, 2 udelukkede og 2 døde.

Eldste Charles L. Olsen fra „Skandinaviens Stjerne“'s Kontor talte dernæst til de Førsamlede. Han omtalte, hvorledes de Sidste-Dages Helliges Missionærer frivillig forlade Alt og rejse, hvor de blive sendte hen, for, uden Bon eller Betaling, at prædike Evangeliet for deres Medmennesker; der var nok af saakaldte religiøse Samfund i Verden, men deres Antal, som anerkendte det eneste Sande, det, som i enhver Henseende stemte overens med Bibelen, var kun lille. Det var, fordi Missionærerne følte, at de vare kaldte af Mænd, som havde guddommelig Myn-dighed dertil, og fordi de vare forvissede om, at de havde Sandheden paa deres Side, at de fremstillede sig

for Verden for at forkynde den Lære, som deres Mester og hans Apostle lærte. Taleren hentydede til, hvorledes Menneskene valgte sig Lærere i Hobetal, der prædikede det, som kildrede deres Tilhøreres Øren; sagde, at Menneskene i Almindelighed ønskede saadanne Lærdomme fremstillede, som vare lette at efterleve; derfor havde Mange snue Religionslærere affattet netop saadanne Lærersætninger, som ønskedes af dem, der lønnede disse Lærere. Taleren var glad ved formedest. Guds Raade at være i Besiddelse af et Vidnesbyrd for sig selv om Evangeliets Sandhed.

Efter at en Salme var assungen, sluttedes Modet med TakSIGELSE af Eldste P. T. Rundquist.

Søndag Form. Kl. 10.

En Salme blev assungen, og Eldste Olof Monsen aabnede Modet med Bon.

Konferencepræsident John Swenson foreslog Kirkens Autoriteter til Op-holdelse i de Helliges Tro og Bonner, hvilket enstemmigt vedtoges. Det blev ligeledes vedtaget ved enstemmigt Botum at opholde i vor Tro og vore Bonner: John Swenson som Præsident for Skaane Konference og Forstander for Malmo Gren; N. M. Neilson som Forstander for Helsingborgs Gren med Ludvig S. Hansen som Medhjælper; George W. Johnson som Forstander for Lunds Gren; Olof Monson som Forstander for Kristianstads Gren med P. Bjorklund som Medhjælper; P. T. Rundquist som Forstander for Karlskrona Gren med Levi Pearson og John W. Dehlin som Medhjælpere; N. J. Henrichsen som omrejsende Eldste i Malmo Gren og N. M. Neilson som Konferencens Skriver. Eldsterne Charles P. Ökerlund og Andrew Olsson vare paa Grind af daarligt Helbred

blevne løste fra at virke i Konferencen og skulle rejse hjem til Zion.

Eldste P. T. Lundquist var den første Taler. Han opfikede den Hellig-aands Bistand og de Tilstedeværendes Tro og Forbønner, medens han talte; sagde, at fordi der eksisterede saamange forskjellige Religionssamfund paa Jordnen, vare Menneskene tilbøjelige til at tro, at intet af dem var rigtigt; det ene af dem var afgivende fra det andet med hensyn til Voresætninger og Principer; dog paastode Medlemmerne af alle disse forskjellige Samfund, at de vare paa den rette Vej til Frelse; han sagde, at Menneskenes Tilværelse her paa Jordnen var ikke tilfældig, men Herren havde en viis og hellig Hensigt med at sætte sine Born i denne Prøvestand, og han havde beredt en Plan, hvorved de, som adløde denne, kunde komme tilbage til hans Nærhed, hvorfra de en Gang udgik. Taleren fremstillede i Korthed denne Plan og sagde, at alle Mennesker vilde komme til at bære Ansvarer, dersom de forlastede den; thi Alle skulle lønnes efter deres Gjerninger. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

En Salme blev afsungen, hvorpaa Eldste P. Bjørklund sluttede med Takføjelse.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang.

Bon af Eldste George W. Johnson.

Missionspræsident Joseph Christian-sen var den første Taler. Han hentydede til den lykkelige Tid, som vi i Virkeligheden leve i, da Guds Kirke paanh er oprettet paa Jordnen; han sagde, at det var ikke almindeligt at tro paa Abenbaring fra Gud i denne Tidsalder, og dog sagde Skriften, at „den Herre, Herre gør ikke Noget, uden

at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.“ Taleren omtalte det store Frasald, som i Følge hellige Mænds Profetier skulle finde Sted paa Jordnen, og hentydede til Opfyldelsen af Daniels Profeti an-gaaende Oprettelsen af Guds Rige paa Jordnen; sagde, at i Neglen stammer Folk sig for at slutte sig til de Sidste-Dages Helliges eller de saakalde „Mormoner“ s Samfund, fordi det ikke er saa populært som mange andre; men han var forvisset om, at den Dag en Gang vil komme, da alle de, som følge de Hellige og forlæste de evige Sandheder, som disse fremstille, skulle se deres Bildfarelse. Han sagde, at der naturligvis findes dem iblandt os, som ikke opfylde deres Pligter i enhver Henseende, men dette var intet Bevis for, at vor Lære var falsk; sagde, at de, der ikke efterlevde deres Religion blandt de Sidste-Dages Hellige, blive udelukkede fra Samfundet. Taleren sluttede med at bære sit Vidnesbyrd og nedbede Guds Belsignelse over de Tilstedeværende.

Eldste Charles L. Olsen talte derpaa. Han sagde, at for at kunne satte og forstaa Evangeliet udfordredes der ikke, at man skulle være bevandret i døde Sprog, eller at man skulle have studeret Theologi ved verdslige An-stalter, saajom Universiteter o. desl., men Enhver var ved hjælp af Guds Land i Stand til at forstaa Evan-geliet; thi det er saa letfatteligt, at endog Daaren ikke kan fare vild; han hentydede til den almindelige Bild-farelse blandt Menneskene, at Enhver bliver frelst ved sin Tro; han sagde, at der fordres først og fremmest Tro, men det maa være en sand Tro, og denne maa følges af Gjerninger, thi uden disse gavnner Troen Intet.

Mødet sluttedes med Afslutningen

af en Salmie og Bon af Eldste N. J. Henriksen.

Søndag Aften Kl. 6.

Forsamlingen aabnedes med Sang, og Bon af Eldste P. Bjørklund.

Præsident Swenson fremstod for de Forsamlede. Han følte sig glad og tilfreds over den Bejlighed, de Hellige havde til at samles og blive belærte angaaende deres hellige Tro; sagde, at han kunde bære sit Bidnesbryd om Sandheden af det, der var blevet talet under Konferencen, og haabede, at Alle vilde sætte de Raad og Lærdomme, som de modtoge fra Tid til anden, i praktisk Udførelse; henthedede til, at vi leve paa den Tid, som de gamle Profeter, Jesus og hans Apostle saa frem til, da Guds Evangelium skulde prædikes til alle Slægter, Stammer, Tunge-maal og Folk; sagde, at Kristi Kirke, bygget paa Alabenbarelsens Klippe, er paanty oprettet paa Jordens østlige Mønster, som Herren har vist os. Taleren fremhævede, at de Sidste-Dages Helliges Missionarer forkhyndte Evangeliet saaledes, som Kristus og hans Apostle forkhyndte det, og han sluttede

med at bære sit Bidnesbryd om Evangeliet.

Missionspræsidenten gav nogle gode Raad og Formaninger til de Hellige og formanedem dem, som ikke kjendte vor Lære, til at undersøge den.

Salmen Nr. 103 blev assungen, hvorpaa Konferencen hovededes til ube-stemt Tid.

Talsigelse af Præsident Joseph Christiani.

Ei Præstedsomsmøde afholdtes Mandag den 10de Oktober Kl. 10 Form., hvor mange gode Raad, Formaninger og Lærdomme blevne givne.

Under Konferencen var Forsamlingerne efter Omstændighederne vel besøgte. Mange Fremmede var tilstede, og Guds Land var udgydt i rigeligt Maal. De Hellige og Missionærerne gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt, for at Konferencen i Virkeligheden kunde blive en behagelig Tid, som ikke saa let skulde slettes ud af Mindet hos dem, som havde givet Møde.

N. M. Neilson,
Striver.

Blanding.

Onyx i Utah. Professor Cederström har, i Folge Blade fra Utah, i Nærheden af sit Hjem ved Utahsoen fundet et rigt Leje af ægte Onyx, der uden Tvivl er det største af sit Slags i Verden. Ved Prøver, som ere blevne polerede, viser det sig, at Stenen skifter i de skønneste dybrøde og graabrune Farvetoner. Stenen findes i store Lag og i saadan Mængde, at alene det, der kan ses, udgør mindst 1.000 tons. (Et ton er 2000 eng.蒲. i Vægt.) Onyxstenen har i alle Tidsalder været i stor Værdi, eftersom den er en af de skønneste ornamentale Stenarter; den skifter i uendelige Variationer. Man finder aldrig to Stykker, som ligne hverandre, og naar man ser et nyt Stykke, synes man altid, det er smukkere end det forrige. Direktionen for Bygningen af Templet i Salt Lake City har bestilt en Del af denne kostbare Sten for at anvende den til Templets Prydelse.

Afskedssang.

(Sungen ved Konferencens Slutning i ~~Aarhus~~ d. 25. Sept. 1892.)

Mell.: „Nu vi os forsamle her.“

Nu Farvel vi bringe vil;
 Herren føre Eder til
 Bions skjonne Bjergedale
 — Maas os Alle Gud husvale —
 :|: I hans egen Tid og Stund. :|:

Gid de Ord, som her blev sagt,
 Bringe kan en Sjæl i Bagt;
 Thi vi Alle ved og kjender,
 Naar en Sjæl sig her ombender,
 :|: Er i Himlen Glæden stor. :|:

Hav nu Tak for Sandheds Ord,
 Som I sprede rundt paa Jord,
 Tiden er nok snarlig omme;
 Alt udsendes Herrrens Domme
 :|: Over Jordens faldne Slægt. :|:

Nu vi trofast vil gaa frem,
 Tage Ordet med os hjem,
 Og vor Bagt bestandig øre.
 Herren med os Alle være,
 :|: Bede vi i Jesu Navn. :|:

Laura Berberich.

Dødsfald.

Lars Johnsen, født i Christiania, Norge, den 14de April 1838, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 4de Oktober 1892 efter længere Tids Sygeleje.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1862 og emigrerede til Utah i 1885. Han var en hæderlig Mand, en kjærlig Fader og en trofast Sidste-Dages Hellig, der levede et eksemplarisk Liv og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Joseph Smith som Profet	33	Uddrag af Korrespondance	41
Ældste Adolph Haags Død	38	Konferencen i Malmö	44
Ned. Amts:		Blandinger	47
Angaaende Bidnesbyrd	40	Afskedssang	48
Afløsning	41	Dødsfald	48

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
 Trykt hos J. C. Bording (B. Petersen).